

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **K. N.**, bytem K. 1826/22, P., přechodně D. 2942/102, P., zast. Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Přerov, Blahoslavova 72/4, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2013, čj. MPSV-UM/12341/13/4S-OLK, ve věci příspěvku na péči,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.146 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci

ze dne 19. 6. 2013, č. j. 1000/2013/PRR, kterým bylo rozhodnuto nepřiznat žalobci příspěvek na péči.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že žádost podal 3. 11. 2011 a byly aplikovány nesprávně právní předpisy, pokud jde o jejich platnost. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jeho nezákonnost. Věc nebyla posouzena podle teleologického výkladu. V doplnění žaloby žalobce namítl, že žalovaný a úřad práce měly vycházet při posuzování stupně závislosti z předpisů platných do 31. 12. 2011. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 s. ř., podle které nesmí být při skutkově stejných nebo podobných okolnostech nedůvodně rozhodnuto rozdílně. Rozhodnutí žalovaného neobstojí ani z pohledu kritéria dobré správy podle § 8 odst. 1 s. ř., neboť správní orgány nedbaly vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy a povinnostmi dotčené osoby. Jako procesní vadu žalobce namítal neúčinnost doručení výzvy k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013. Dle správního orgánu byla žalobci předmětná výzva doručena fikcí 10. 6. 2013. Nicméně v této době, resp. od 17. 5. 2013 do 13. 6. 2013 byl žalobce prokazatelně hospitalizován ve Středomoravské nemocnici a. s., odštěpný závod Nemocnice Přerov, o čemž byl úřad práce vyrozuměn dne 14. 6. 2013. Úřad práce vydal rozhodnutí 19. 6. 2013. Před vydáním rozhodnutí tedy úřad práce již prokazatelně věděl, že v době, kdy mělo dojít k doručení výzvy fikcí, žalobce z vážného důvodu nemohl předmětnou zásilku bez svého zavinění ve stanovené lhůtě vyzvednout (blíže např. rozsudek NSS č. j. 3 As 82/2012 - 7). K doručení fikcí přitom může dojít pouze v případě kumulativního splnění dvou podmínek, a to pokud správní orgán přijme oznámení o neúspěšném doručení, a zároveň měl adresát možnost si písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout na místě, kde byla písemnost uložena. Přestože druhá podmínka prokazatelně v projednávané věci splněna nebyla, úřad práce rozhodnutí o právech účastníka vydal a na nedostatek v procesních právech žalobce nijak nereagoval. Ke konstrukci fikce doručení žalobce odkázal na nález Ústavního soudu II. ÚS 92/01. Žalobce uvedl, že institut doručování fikcí ve správním řízení má sloužit hlavně k tomu, aby zabránil nemožnosti v pokračování ve správním řízení v situaci, kdy se účastník řízení vyhýbá doručení. Z četných vyjádření zaslaných správnímu orgánu žalobcem a z okamžitého zaslání informace o jeho hospitalizaci je patrné, že žalobce se správního řízení aktivně účastnil. Nepochybně měl žalobce vůli zásilku převzít a k podkladům se vyjádřit. Žalobce byl zkrácen na svých právech vadným postupem při doručování. Postupem úřadu práce byl porušen princip ochrany dobré víry podle § 2 odst. 3 s. ř., neboť žalobce jednal v dobré víře, že mu bude dána možnost se k veškerým podkladům vyjádřit a všechny písemnosti mu budou řádně doručeny. Dále úřad práce porušil zásadu podle § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4 s. ř. Ze spisu je patrné, že žalobce se jako účastník řízení dozvěděl o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dle názoru žalobce měl žalovaný povinnost v rámci zachování zásad dobré správy a procesních práv účastníka správního řízení zrušit napadené rozhodnutí úřadu práce, zvláště když žalobce tuto námitku vznesl již v odvolacím řízení. Vzhledem k tomu, že správní orgány prokazatelně věděly, že žalobce byl v době doručování hospitalizován a o doručování se tak nemohl dozvědět, mělo být provedeno opakované doručení. Na základě neúčinného doručování výzvy lze konstatovat, že žalobci byla odňata možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a byl porušen § 36 s. ř.

a čl. 38 odst. 2 LZPS. Správní orgány tak zatížily své rozhodnutí vadami spočívajícími v porušení § 2, § 4 a § 36 s. ř., ale také v porušení zásad zaručených ústavním pořádkem – čl. 36 odst. 1 a 38 odst. 2 LZPS. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází z posouzení stupně závislosti provedeného posudkovou komisí žalovaného, detašované pracoviště v Ostravě. Toto posouzení bylo provedeno bez přítomnosti žalobce. Přitom posuzování stupně závislosti podle § 25 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, musí vycházet z vlastního mj. z vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Tato podmínka splněna nebyla. Tím opět správní orgány porušily základní zásadu stanovenou zákonem o sociálních službách, když v rozporu se zněním § 2 tohoto zákona porušily zásadu individuálního určení potřeb osoby a nezajistily poskytování sociálních služeb v náležité odborné kvalitě. Pokud úřad práce před vydáním rozhodnutím zjistil, že žalobce byl hospitalizován (což je patrné ze spisové dokumentace ohledně fikce doručení) a zdravotní stav žalobce se tak mohl změnit, je zřejmé, že úřad práce nezjistil všechny rozhodné okolnosti důležité pro posouzení zdravotního stavu žalobce ke dni vydání rozhodnutí. Správní orgány tak pochybily, pokud posudek vypracovaný posudkovou komisí v rámci projednávané věci považovaly jako úplný a přesvědčivý, aniž by byl zohledněn skutečný zdravotní stav žalobce ke dni vydání rozhodnutí. Žalobce odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 3 Ads 105/2010. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 2 odst. 3, § 2 odst. 4, § 4 odst. 4, § 8, § 36 a § 50 odst. 3 a 4 s. ř.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal procesní průběh věci před vydáním rozhodnutí, odkázal na posudek PK MPSV a k námitkám uvedl, že postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy a vycházel ze zákonem stanovených podkladů, které řádně vyhodnotil. Podle žalovaného nejde o rozhodnutí zmatečné, bylo rozhodnuto ve věci, která náleží do jeho pravomoci, žalobce byl způsobilý k hájení svých práv a oprávněných zájmů, řízení proběhlo na základě žádosti žalobce, věc rozhodovala oprávněná úřední osoba, rozhodnutí nebránila překážka litispendence nebo věci rozhodnuté a žalobce měl možnost před žalovaným jednat. Rozhodnutí je přezkoumatelné, protože se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce, uvedl důvody pro své rozhodnutí a podklady, ze kterých vycházelo, včetně svých úvah o věci. Důvody výroku rozhodnutí mají oporu ve spisovém materiálu a nejsou s obsahem spisu v rozporu. Rozhodnutí není ani nicotné ve smyslu § 77 s. ř. Ministerstvo požádalo o posouzení stupně závislosti žalobce posudkovou komisí MPSV, dále vyrozumělo žalobce podle § 36 s. ř. a následně vydalo ve věci rozhodnutí, nejde o rozhodnutí vnitřně rozporné či neuskutečnitelné a nic nenasvědčuje tomu, že by nebylo možné je považovat za rozhodnutí správního orgánu. K námitce o přerušovanosti řízení odkázal žalovaný na § 64 odst. 1 písm. e) s. ř. v souvislosti s § 28 a § 26 zákona o sociálních službách. K námitce zrušení původního rozhodnutí žalovaný uvedl, že v předcházející věci bylo soudem zastaveno řízení, neboť ze strany žalovaného došlo k uspokojení žalobce vydáním rozhodnutí ze dne 29. 10. 2012. K námitce aplikace neúčinné právní úpravy žalovaný uvedl, že při hodnocení nároku žalobce na příspěvek na péči v souladu s přechodnými ustanoveními zákona o sociálních službách (nikoliv s § 179 s. ř., jak namítal žalobce, protože toto ustanovení na věc nedopadá, neboť je zde speciální ustanovení) postupoval jak podle ustanovení účinných do 31. 12. 2011 (v období od 3. 11. 2011 do 31. 12. 2011), tak dle ustanovení účinných po 1. 1. 2012 (v období od

1. 1. 2012 do vydání žalobou napadeného rozhodnutí). K námitce nezákonnosti žalovaný uvedl, že řízení bylo zahájeno v souladu s uplatněnou žádostí, ve věci bylo vydáno meritorní rozhodnutí a procesně žalovaný i úřad práce postupovaly v souladu se zákonem o sociálních službách a správním řádem. Vzhledem k tomu, že žalobce, konkrétně neoznačil činnost, úkon ap., které způsobují nezákonnost řízení, nemohl se žalovaný k námitce konkrétněji vyjádřit. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zákon o sociálních službách jednoznačně upravuje práva vztahující se k nároku na příspěvek na péči a základní podmínky nároku jsou stanoveny jasně, jednoznačně a rovněž tak je stanoveno, z jakých podkladů správní orgány vycházejí, komu a v jaké výši nárok vzniká. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem v tom, že stupeň závislosti pro přiznání příspěvku byl v předchozích žádostech žalobce bezpochyby dle tehdy platných předpisů zjištěn. Posouzením zdravotního stavu žalobce OSSZ, ať již 1. 3. 2012 nebo 13. 5. 2013 (pro období před 1. 1. 2012) či PK MPSV dne 13. 9. 2013 nebylo zjištěno, že by byl osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v době od 3. 11. 2011 do 31. 12. 2011. Taková skutečnost nebyla zjištěna ani při posouzení stupně závislosti v rámci řízení o žádostech žalobce ze dne 11. 10. 2010 a 22. 3. 2011. K námitce porušení principu dobré správy žalovaný uvedl, že žalobce je povinen upozornit správní orgán na to, že současně probíhá více postupů u různých správních orgánů. Žalobce v průběhu správního řízení neupozornil na žádný postup jiného správního orgánu nebo jiného orgánu veřejné moci. Nemohlo tak dojít k rozporu se zásadou legitimního očekávání a k porušení dobré správy. K námitce neúčinného doručení výzvy ze dne 27. 5. 2013 a porušení § 36 odst. 3 s. ř. ze spisové dokumentace úřadu práce vyplynulo, že žalobce byl písemností ze dne 27. 5. 2013 řádně vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí úřadu práce, a to v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. Tato písemnost byla připravena k vyzvednutí 29. 5. 2013 a byla žalobci fiktivně doručena 10. 6. 2013 (žalobci byla vložena do poštovní schránky po skončení úložní doby 12. 6. 2013 – tato skutečnost je prokazatelně vyznačena na doručence). Žalobce byl dle potvrzení o hospitalizaci hospitalizován v době od 17. 5. 2013 do 13. 6. 2013. Potvrzení o této skutečnosti bylo doručeno úřadu práce 14. 6. 2013 (nikoliv, jak tvrdí zástupce žalobce okamžitě). V tomto případě došlo k porušení povinnosti žadatele o příspěvek na péči v souvislosti s § 21 odst. 1 písm. d) zákona o sociálních službách, kdy žadatel o příspěvek, jehož zdravotní stav je třeba posoudit pro stanovení stupně závislosti, je povinen písemně ohlásit příslušné krajské pobočce úřadu práce v průběhu řízení o příspěvku změny ve skutečnostech, které byly uvedeny v žádosti o příspěvek, a změny rozhodné pro průběh řízení, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne, kdy taková změna nastala; tato povinnost musí být splněna i v době přerušování řízení. Výše uvedenou písemnost je tak nutno považovat za doručenu podle § 24 odst. 1 s. ř. Podle § 24 odst. 2 a § 41 s. ř. mohl žalobce požádat o určení neplatnosti doručení do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která bránila úkon učinit. Žalobce však o prominutí zmeškání úkonu nepožádal. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí úřadu práce o nepřiznání příspěvku na péči žalobci bylo vydáno až 19. 6. 2013, je námitka žalobce nedůvodná. Žalobce se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí i písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. K námitce s posouzením stupně závislosti bez přítomnosti žalobce žalovaný uvedl, že posouzení stupně závislosti se řídí příslušnými ustanoveními zákona o sociálních službách a zákona č. 582/1991 Sb.

Z těchto ustanovení nevyplývá, že posudková komise je povinna přizvat osobu k posouzení zdravotního stavu. Je pouze na uvážení posudkového lékaře, zda vyšetřovanou osobu pozve, anebo provede posouzení stupně závislosti na základě shromážděných zdravotních nálezů. Nepřítomnost posuzovaného u jednání posudkových orgánů nemá vliv na přesvědčivost posudku, neboť to přesvědčivost posudku je nezávislou kategorií na tom, zda byla posuzovaná osoba fyzicky přítomna jednání posudkového orgánu či nikoliv. Ze znění § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách rovněž nevyplývá, že by bylo povinností posudkových orgánů provádět vlastní vyšetření, pokud posuzující lékař dojde k závěru, že má dostatek podkladů pro posouzení stupně závislosti. Žalobce byl o jednání PK MPSV bez jeho účasti písemně uvědoměn 16. 8. 2013. Na toto sdělení žalobce nereagoval a nežádal o účast při jednání, nenavrl provedení dalších důkazů, aniž by neprovedení některého důkazu odmítl. Posudková komise se otázkou zvládání základních životních potřeb zabývala i s ohledem na námitky uplatněné žalobcem a na závěry sociálního šetření. Žalovaný neměl důvod pochybovat o objektivitě a úplnosti stanoviska posudkové komise, důvody, pro které žalovaný považoval posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý, byly podrobně uvedeny v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný je kompetentní zhodnotit, zda je posudek PK MPSV vnitřně bezrozporný, avšak nehodnotí konkrétní aplikaci posudkových kritérií, kterou zvolí posudkoví lékaři. Žalovaný si nemůže sám prostřednictvím svých pracovníků učinit úsudek o zdravotním stavu osoby, neboť k tomu nedisponuje dostatečnými odbornými kompetencemi. K námitce, že úřad práce nezjistil všechny rozhodné okolnosti důležité pro posouzení zdravotního stavu žalobce ke dni vydání rozhodnutí a že žalobce byl hospitalizován a jeho zdravotní stav se mohl změnit, žalovaný konstatoval, že žalobce nenavrl v průběhu správního řízení vedeného úřadem práce nové důkazy ani nepředložil nové lékařské zprávy. Potvrzení o době hospitalizace bylo úřadu práce doručeno až po posouzení zdravotního stavu žalobce OSSZ. V odvolacím řízení posoudil stupeň závislosti PK MPSV, která měla k dispozici kompletní dokumentaci žalobce, včetně propouštěcí zprávy z hospitalizace žalobce v LDN Nemocnice Přerov v období 17. 5. 2013 až 13. 6. 2013. Zprávy odborných lékařů prokazují skutkový stav věci, resp. aktuální celkový zdravotní stav žalobce. Posudek PK MPSV pak prokazuje stav právní, tedy hodnotí konkrétní způsob, kterým lze zjištěný zdravotní stav žalobce aplikovat na příslušná ustanovení právních předpisů v rámci stanovení stupně závislosti. Konkrétní zdravotní postižení osoby, resp. určitá diagnóza automaticky neznamená, že osoba nezvládá určitou základní životní potřebu. PK MPSV zkoumá funkční dopady nepříznivého zdravotního stavu na zvládání jednotlivých základních životních potřeb. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má podle poznatků lékařské vědy trvat déle než jeden rok a má omezovat funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb. Zpráva z hospitalizace neproказuje zhoršení zdravotního stavu žalobce, neboť se v ní uvádí, že byl přeložen z chirurgie po pádu v ubytovně v ebrietě, Policií ČR vyšetřováno cizí zavinění, byl vypsán lékařský nález. Rána tržně zhmožděná na hlavě vpravo, ucho – klidné, zhojen, na chirurgické ambulanci vytaženy stehy, po kontuzi zad opakovaně analgetizován, přidána hypnotika pro insomnii. Rehabilitace s pomůckami – chodítko, berle. Nyní zvládá chůzi i po pokoji i bez pomůcek, po chodbě i ven před budovu plus schody bez potíží s FH, chůze jistá. Po stránce kardiopulmonální stabilizován, bez progresu dušnosti, lýtka bez otoků,

plíce opakovaně čisté poslechově, sebepéči zvládá, vybaven FH, propuštěn 13. 6. 2013 domů do ubytovny.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

[5] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že 3. 11. 2011 podal žalobce žádost o příspěvek na péči. Podle posudků OSSZ Přerov ze dne 3. 1. 2012 žalobce potřebuje k 3. 11. 2011 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při přemísťování předmětů denní potřeby, celkem nezvládá 1 úkon, všechny ostatní úkony péče o vlastní osobu svede. Žalobce potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při úkonech soběstačnosti podle písm. b), f) g), j), m) a r), všechny ostatní úkony soběstačnost svede. Podle posudku je rozpor v některých běžných aktivitách, které dle sociálního šetření sice nezvládá, ale podle lékaře je zatím zvládá. Podle posudku z 3. 1. 2012 pro období od 1. 1. 2012 žalobce nezvládá dvě základní životní potřeby – osobní aktivity a péči o domácnost.

[6] Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 3. 2012 žalobci nebyl přiznán příspěvek na péči s odkazem na citované posudky.

[7] Žalobce v odvolání namítl, že žádal zrušení celého rozhodnutí bez bližšího upřesnění a uvedl, že rozhodnutí vykazuje hrubé právní vady, je nezákonné, zmatečné, nebyly dodrženy procesní předpisy a lhůty určené v jednotlivostech i v souhrnu. Žalobce požádal o řádné projednání.

[8] Před vydáním napadeného rozhodnutí byl písemností ze dne 7. 3. 2012 žalobce vyrozuměn, že se může podle § 36 odst. 3 s. ř. vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci žádosti příspěvku na péči. Žalobci bylo oznámeno, že správní úřad I. stupně obdržel posouzení stupně závislosti z okresní správy zadního zabezpečení a žalobce se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, a to do osmi dnů od převzetí vyrozumění na pracovišti úřadu. Žalobce byl upozorněn, že i v případě, kdy možnost seznámení se s podklady rozhodnutí nevyužije, nebude v žádném případě dotčeno jeho právo na případné odvolání proti rozhodnutí. Podle doručenky k rozhodnutí byla písemnost připravena k vyzvednutí 9. 3. 2012, adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Zásilka byla vložena do schránky dne 21. 3. 2012.

[9] Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2012 žalovaný odvolání proti rozhodnutí ze dne 30. 3. 2012 zamítl pro opožděnost.

[10] Dne 7. 11. 2012 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně žalobce a požádal o kopie rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na péči, tu obdržel.

[11] Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2012 bylo jeho rozhodnutí ze dne 10. 8. 2012 zrušeno, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 3. 2012 a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně.

[12] Ve věci bylo provedeno nové sociální šetření dne 9. 4. 2013. Ve správním spise jsou už založeny 2 posudky OSSZ Přerov ze dne 7. 5. 2013 a ze dne 13. 5. 2013. Podle posudku ze dne ze dne 7. 5. 2013 pro období od 1. 1. 2012 žalobce nezvládá dvě základní životní potřeby podle písm. i) - osobní aktivity a písm. j) - péče o domácnost. Žalobce není osobou, která podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb. je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat aspoň 3 nebo 4 základní potřeby ani nevede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 písm. a) nebo b) citovaného zákona. Podle posudku OSSZ Přerov ze dne 13. 5. 2013 k datu 1. 11. 2011 žalobce nezvládal úkon k) z péče o vlastní osobu a úkony f), g), j), r) u soběstačnosti. Žalobce není osobou, která je podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb. považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. I přes dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

[13] Vyrozuměním ze dne 27. 5. 2013 bylo žalobci sděleno, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci žádosti o přiznání příspěvku na péči, že se pokračuje v přerušeném řízení, neboť dne 24. 5. 2013 správní orgán I. stupně obdržel posouzení stupně závislosti z okresní správy sociálního zabezpečení, žalobce se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí do osmi dnů od převzetí vyrozumění na pracovišti úřadu. I v případě, kdy možnost seznámení se s podklady rozhodnutí nevyužije, nebude v žádném případě dotčeno jeho právo na případné odvolání.

[14] Podle doručanky k vyrozumění byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 29. 5. 2013 a byla vložena do schránky 12. 6. 2013.

[15] Podle potvrzení Nemocnice Přerov o hospitalizaci byl žalobce hospitalizován od 17. 5. 2013 do 13. 6. 2013. Potvrzení ze dne 13. 6. 2013 bylo doručeno (Nemocnicí Přerov – odštěpným závodem Středomoravské nemocniční a. s. a jeho sociální pracovníci) do správního spisu 14. 6. 2013.

[16] Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2013 nebyl žalobci přiznán příspěvek na péči s odkazem na posudky OSSZ v Přerově o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti žalobce.

[17] V odvolání žalobce namítl hrubé právní vady, nezákonnost celé věci i řízení předcházejícího, zmatečnost a nepřezkoumatelnost, rozpor s rozsudky krajského soudu, který předcházející rozhodnutí správního orgánu jednajícího v téže věci zrušil, a ministerstvo nařídilo řízení, v němž byl správní orgán zavázán držet se zákonů a právního názoru soudu, což opět nečinil. S odkazem na § 82 odst. 2 s. ř.

nechtěl žalobce více odvolání upřesňovat a trval na nezákonnosti, žádal zrušení rozhodnutí a uvedení věci do zákonného pořádku a přiznání příspěvku a péči nejméně v prvním odstavci vzhledem k jeho zdravotnímu stavu. Navíc 17. 5. 2013 byl žalobce z důvodu trestné činnosti a násilí proti němu hospitalizován v přerovské nemocnici na odděleních chirurgie a LDN a i zde žádal sociální pracovníci o podání nové žádosti o příspěvek na péči z důvodu nových poškození jeho zdraví v důsledku trestné činnosti, neví, zda takto učinila, očekává nové šetření na ubytovně. Jelikož ode dne 17. 5. 2013 byl v nemocnici, což věděla i majitelka a pošta, přesto mu tam nedoručovali poštu, včetně vyrozumění o možnosti vyjádřit se, když o tuto možnost přišel, a to nezákonně a bez jeho zavinění. Žalobce požádal o náhradní doručení se všemi právy, nejméně podání ze dne 24. 5. 2013 a vyrozumění ze dne 28. 5. 2013 a možnosti vyjádřit se, což se nestalo a nebylo jím zaviněno. Žalobce navrhl k důkazu vyjádření Nemocnice Přerov, LDN, primáře MUDr. Z., propouštěcí zprávou.

[18] Napadeným rozhodnutím žalovaný odkázal na § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, že bylo provedeno nové posouzení stupně závislosti žalobce posudkovou komisí MPSV, a to bez přítomnosti žalobce. Z posouzení vyplynulo, že žalobce není považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v rámci posouzení stupně závislosti dle platných právních předpisů do 31. 12. 2011 nezvládne 5 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Žalobce potřebuje pomoc při přemísťování předmětů denní potřeby a z úkonu soběstačnosti při zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), v běžném úklidu v domácnosti a dalších jednoduchých úkonech spojených s chodem a udržováním domácnosti. Žalovaný současně dospěl k závěru, že žalobce v rámci posouzení stupně závislosti dle právních předpisů platných od 1. 1. 2012 nezvládne dvě z 10 posuzovaných základních životních potřeb, a to osobní aktivity a péči o domácnost. Ze shromážděných podkladů považovalo ministerstvo za prokázané, že ostatní základní životní potřeby, které nebyly vyhodnoceny jako nezvládané, by měl žalobce být schopen je samostatně vykonat, a to vzhledem ke zdravotnímu stavu. Žalovaný 17. 9. 2013 vyhotovil písemnost, ve které žalobce informoval o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a žalobce této možnosti nevyužil. Ostatní základní životní potřeby s ohledem na prokázaný zdravotní stav považoval žalovaný za zvládané, a to z následujících důvodů. Pokud jde o mobilitu, žalobce je schopen chůze s jednou francouzskou holí, pokud se necítí dobře, používá 2 francouzské hole. Žalobce je schopen sejít a vyjít do prvního patra pomalou chůzí, pokud se cítí dobře, dojde k lékaři nebo do obchodu. Je schopen zvládnout tuto základní životní potřebu s oporou kompenzačních pomůcek. Pokud jde o orientaci, žalobce je plně a správně orientován všemi kvalitami. Pokud jde o komunikaci, ta je u žalobce přiměřená, řeč srozumitelná, rovněž je schopen čtení a psaní. U žalobce není dokumentována závažná porucha mentálních schopností ani závažné poruchy zrakového či sluchového vnímání, není přítomna vážná porucha horních končetin či mluvidel. Pokud jde o stravování, žalobce netrpí dlouhodobým trvalým postižením horních končetin, horní končetiny jsou bez paréz a není dokumentováno ani postižení hybnosti kloubů horních končetin. Žalobce není stížen závažnou duševní poruchou či vážnou poruchou funkce zraku a sluchu. Jsou zachovány dostatečné smyslové a duševní schopnosti. Žalobce je schopen vzít si něco malého k jídlu, dojít si do lednice, namazat chléb, samostatně se najíst a napít. U žalobce u oblékání

a obouvnání není prokázáno vážné narušení mentálních schopností ani závažné poškození funkce zraku a sluchu, dostatečného pro výkon jednotlivých činností v rámci oblékání a obouvnání i fyzické schopnosti (horní končetiny plní svoji funkci). Žalobce se pomalu samostatně obléká i obouvá, u tělesné hygieny není dokumentováno dlouhodobé či trvalé postižení ani závažné poruchy duševních a smyslových schopností, které by bránily zvládání úkonů spojených s touto potřebou, žalobce se v koupelně sám ostatně sprchuje, umyje si vlasy a oholí se. U žalobce není prokázáno závažné postižení pohybového ústrojí ani trvalá vážná inkontinence a má dostatečné duševní i smyslové schopnosti, které umožňují zvládání výkonu fyziologické potřeby, žalobce se samostatně vyprázdní a samostatně očistí po použití WC. Žalobce netrpí závažným pohybovým postižením a není u něj prokázána vážná duševní porucha či porucha zraku, a tak je schopen samostatně si připravit léky a následně je užívat a zvládá péči o zdraví. Závěr PK MPSV je v korelaci se závěrem OSSZ a není v rozporu se sociálním šetřením. Posuzování zdravotního stavu žalobce a následné stanovení stupně závislosti je plně v kompetenci OSSZ a PK MPSV. Oba posudkové orgány vyhodnotily zdravotní stav žalobce na základě kompletní lékařské dokumentace a souvisejících podkladů s tím, že vycházely z aktuálního zdravotního stavu i zdravotního stavu v období roku 2011 a ze zjištěných posudkově významných skutečností. Žalovaný neměl důvod pochybovat o objektivitě stanoviska OSSZ a PK MPSV. Posudek posudkové komise žalovaný považoval za úplný, objektivní a přesvědčivý, bylo jim spolehlivě prokázáno, že žalobce nesplňoval podmínky pro přiznání příspěvku na péči. Posudková komise zpracovala posudek v řádném složení za účasti odborného posudkového lékaře a dále lékaře specialisty (obor interní lékařství) podle povahy tvrzených zdravotních obtíží, po studiu a vyhodnocení shromážděné zdravotní dokumentace, mj. ze zdravotní dokumentace praktického lékaře MUDr. Š., z nálezu interní ambulance MUDr. P., z propouštěcích zpráv interního oddělení Nemocnice Přerov a z propouštěcí zprávy LDN Nemocnice Přerov ze dne 13. 6. 2013 (a také výsledku sociálního šetření). Po zhodnocení veškerých lékařských nálezů a sociálního šetření komise dospěla k závěru, že zdravotní stav žalobce je možno hodnotit jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Žalobce nezvládá 5 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti a dvě základní životní potřeby. Závěry korelují s lékařskými nálezy, které měla komise k dispozici a které byly účastníkem řízení uvedeny v odvolání. Komise se vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi podle zákona o sociálních službách a své posudkové závěry řádně zdůvodnila. Posouzení stupně závislosti nezávisí na volné úvaze posudkové komise, ale musí odpovídat zákonem stanoveným kritériím vymezeným přílohou č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. To předmětný posudek splnil. Žalovaný odkázal na § 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách. K nespokojenosti žalobce s postupem úřadu práce žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal žádné jejich porušení, a to i s ohledem na § 36 s. ř. Písemností ze dne 27. 5. 2013 byl žalobce řádně vyrozuměn, tato písemnost byla připravena k vyzvednutí 29. 5. 2013 a byla žalobci doručena fiktivně 10. 6. 2013, žalobci byla vložena do poštovní schránky po skončení úložní doby 12. 6. 2013 – tato skutečnost je prokazatelně vyznačena na doručence. Žalobce byl dle potvrzení o hospitalizaci Středomoravské nemocniční a. s., odštěpný závod Nemocnice Přerov hospitalizován v době od 17. 5. 2013 do 13. 6. 2013. Toto podání bylo doručeno úřadu práce 14. 6. 2013. Vzhledem k tomu,

že rozhodnutí úřadu práce bylo vydáno až 19. 6. 2013, a žalobce nemohl podle § 37 odst. 4 s. ř. vyjádření se k podkladům rozhodnutí učinit písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem a toto neučinil, a to ani prostým e-mailem nebo jiným způsobem, není jeho námitka důvodná. Žalovaný nezpochybnil skutečnost, že zdravotní stav žalobce je nepříznivý a vyžaduje každodenní pomoc jiné fyzické osoby, avšak v rámci posuzování zvládání jednotlivých úkonů, resp. základních životních potřeb, tento stav neodpovídá rozsahu, který je nezbytný pro splnění podmínek přiznání příspěvku na péči.

[19] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[20] Lichá je námitka nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Totéž lze přenést i na rozhodnutí správní. Podle tohoto testu přezkoumávaná správní rozhodnutí obstála.

[21] Námitka, že správní orgány aplikovaly ve věci neúčinné právní předpisy, není důvodná. Jak bylo citováno ze správního spisu výše, zdravotní stav žalobce byl posuzován jak podle právních předpisů účinných do 31. 12. 2011, tak podle právních předpisů účinných od 1. 1. 2012 (zejména zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách), a to jak prvním, tak druhém stupni správního řízení. U OSSZ tomu odpovídají dva posudky, v odvolacím řízení je obojí posouzení součástí jednoho posudku PK MPSV. Uvedené je patrné i z použité terminologie, odpovídající té které účinné právní úpravě.

[22] Neopodstatněná je námitka o nedoručení výzvy podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato výzva ze dne 27. 5. 2013 byla doručena v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, tj. tzv. fikcí. Zásilka s výzvou byla vložena dle doručky do schránky v místě bydliště žalobce. O probíhajícím řízení nadto žalobce věděl, o čemž svědčí podaná žádost o příspěvek na péči a mj. i skutečnost, že zaslal - prostřednictvím sociální pracovnice nemocnice - úřadu práce potvrzení o hospitalizaci. Podle doručky odesílatel výzvy nevyloučil vložení do schránky a písemnost do schránky vložena dle údajů na doručence byla. V souladu se zněním § 24 odst. 1 správního řádu i judikaturou (např.

rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, čj. 3 Ads 121/2008 – 45, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) byla výzva žalobci řádně doručena. Pokud žalobce písemnost neobdržel (což ovšem v žalobě netvrdí), mohl požádat o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena*. To však žalobce neučinil, ostatně ani neuvedl, že by se výzva vhozená do schránky nedostala objektivně do jeho dispoziční sféry. Podle žalobcem uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 – 27, *správní řád nepodmiňuje fikci doručení upravenou v § 24 odst. 1 správního řádu tím, aby se adresát v průběhu úložní lhůty zdržoval v místě doručení. Prokáže-li však adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena*. Postup a argumentace správních orgánů i zdejšího soudu jsou v souladu s tímto názorem. Argumentace žalobce nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/01 je nepřipadná, neboť se týká užití tzv. fikce podle § 47 odst. 2 o. s. ř. účinného v roce 2000, a nikoli podle § 24 odst. 1 správního řádu, kdy nový správní řád zvýšil odpovědnost adresátů za přebírání zásilek a i právní úprava tzv. fikce (resp. vyvratitelné domněnky) se od správního řádu z roku 1967 liší.

[23] K námitce posouzení zdravotního stavu žalobce v jeho nepřítomnosti soud konstatuje, že námitka není důvodná. Ačkoli „*přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí by v řízení o příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, čj. 4 Ads 82/2011 – 44). V souzené věci nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by vedly k tomu, aby posudkové orgány provedly vlastní vyšetření, zdravotnická dokumentace byl úplná a jednoznačná, pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu nevystaly.

[24] Jako nedůvodnou shledal soud námitku žalobce o zjištění a vyhodnocení skutkového stavu v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, 3 Ads 105/2010 – 121. Podle tohoto rozsudku šlo o věc, kdy posudkové orgány vydaly rozdílná posouzení žalobkyně ohledně uznaného stupně závislosti a žalovaný se s tím nijak nevypořádal, zejména neprovedl další dokazování. V souzené věci o takovou situaci nešlo, nadto žalobce ve správním ani soudním řízení neuvedl žádná tvrzení a nedoložil žádný podklad, ze kterého by bylo možno usoudit na provádění dalších důkazů (dle citace v posudku PK MPSV šlo o hospitalizaci po pádu v ubytovně v ebrietě, následné vyšetření při propuštění potvrdilo možnost sebepéče atd.). Podstatné v souzené věci je to, že PK MPSV měla propouštěcí zprávu žalobce ze dne 13. 6. 2013 mezi podklady posouzení a řádně ji vyhodnotila.

[25] K obecným námitkám (nezákonnosti napadeného rozhodnutí, porušení zásady legitimního očekávání, porušení principů dobré správy, nepoužití teleologické metody výkladu zákona, porušení principu ochrany dobré víry, namítanému zkrácení na právech žalobce, zmatečnost, nezákonnost) i s ohledem ke shora uvedené argumentaci zdejší soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37). Konkrétní porušení zjištění skutkového stavu žalobce ani po poučení soudu nenamítal a žádné důkazy nenavrhol a nedokládal, a ani soud po prostudování věci nezjistil takové okolnosti, které by jej vedly k provádění dalšího dokazování.

[26] Závěrem soud shrnuje k rozsahu žalobních námitek, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem v napadených rozhodnutích i ve vyjádření k žalobě správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[27] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

[28] Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci a doplnění žaloby 2 x 1.000 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. K celkové částce 2.600 Kč náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 546 Kč. Celková odměna za zastupování činí 3.146 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 30. 3. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně